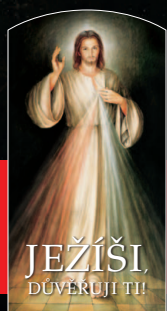

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

„ON JE USTANOVEN
K PÁDU A K POVSTÁNÍ
MNOHÝCH V IZRAELI
A JAKO ZNAMENÍ,
KTERÉMU SE BUDE
ODPOROVAT...“

(SV. SIMEON)

ČASOPIS PRO ŠÍŘENÍ ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

2023
18. ROČNÍK

4

Drazí přátelé,

přijměte od nás přání radosti a pokoje. Vánoce jsou pro každého člověka vzkazem: Bůh je s tebou. A opravdu, na našich cestách Bůh vskutku je, i když občas se možná podobáme učeďníkům, kteří na cestě do Emauz potkali Krista. Šli s Kristem a mluvili s Kristem. Poznali jej však až při lámání chleba. O Vánocích si uvědomujeme, že Kristus je živý chléb, který sestoupil z nebe, aby nás a náš svět naplnil pokojem.

Ať toto číslo „Apoštola“ vás povzbudí a uvede vás v radosti, pokoji a naději Kristově do nového roku.

otcové pallotini

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC
MUDr. Markéta Knobová
Mgr. Malgorzata Švachová
Ing. Robert Pecha

Úryvky z Deníku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia
Warszawa, Żytia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkowicz, archiv ABM

Grafická úprava/typografie:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá
P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

OBSAH

Úvodní slovo: Kard. François - Xavier Bustillo
Člověk ze západu ztratil vnitřní navigaci 3

P. Jaroslav Brož:

Pokoj je plodem setkání s Boží tváří 5

Zelené měšní roucho / Josef Ratzinger 6

Sv. Vincenc Pallotti / Modlitba 10

Advent / nabídka knihy 12

Malý strom 13

Rozhovor: P. Zbigniew Bielak 14

Poslání a spiritualita sv. Faustyny:

V Polsku čili nikde 22

Korunka

Nabídka obrazů BM 25

Budete mými svědky:

Chtěl všechny přiblížit Bohu

(vzpomínka na Richarda Henkese) 26

Na apoštolských cestách:

Zapomenuté poutní místo 30

Knihy milosrdenství – 15 let 36

Nakladatelství Paulínky 38

Informace 39

Obraz Srdce Páně • Milejczyce 40

ČLOVĚK ZE ZÁPADU ZTRATIL VNITŘNÍ NAVIGACI

Kardinál François-Xavier Bustillo se nechce nechat paralyzovat krizí církve. „Církev od svých počátků přežila všechny krize, od pronásledování v Římské říši po květen 1968 a krizi modernity,“ řekl biskup diecéze Ajaccio na Korsice v rozhovoru pro francouzský list „La Croix“. Zdůraznil, že křesťané musí jednat kreativně a odvážně se svým „stále velkým lidským a duchovním potenciálem“. Kardinál Bustillo, který pochází ze Španělska, se stal kardinálem během konzistoře 30. září 2023 ve Vatikánu. Ve společnosti, která se distancovala od náboženství a „ztratila vnitřní GPS“, vidí františkánský mnich příležitost. Lidi si nezískáte novou komunikační taktikou nebo taktikou svádění, ale odpověďmi na existenciální otázky o smrti, posmrtném životě a lásce. „Aby našli lásku a vnitřní mír, jezdí naši současníci do Amazonie na setkání se šamany nebo do Tibetu... Ale kdo zná křesťanskou tradici?“ Kardinál Bustillo uvedl jako příklady takových setkání křty, svatby a pohřby. Často se jich účastní lidé, kteří nejsou katolíci, ale rozhodli se tam být z přátelství pro své blízké. „V takových chvílích

je důležité jasně a bez svádění předat lidem hlavní poselství pro život. Možná si pak 5 ze 400 lidí položí zásadní otázky o svém životě. Je někde napsáno, že musíme být mocní?“ – zeptal se kardinál Bustillo a řekl: „Nikde. Církev má ale pro svět silné a významné dědictví. Toto dědictví, dnes málo známé, musí být realizováno bez komplexů a bez arogance.“

Kardinálu François-Xavier Bustillovi je 54 let a je členem františkánského řádu a od roku 2021 biskupem v Ajacciu na Korsice. Narodil se ve španělsko-baskickém městě Pamplona, po studiích v Toulouse se rozhodl pro pastorační službu ve Francii, jak přiznal, kvůli většímu odkřesťanství v této zemi. Kromě úkolů spojených s farní pastorcí a diecézní správou byl v letech 2006-2018 kustodem františkánské provincie Francie a Belgie. V arcidiecézi Narbonne byl biskup Bustillo zodpovědný za nová duchovní společenství a mezináboženský dialog. Navíc, než byl jmenován biskupem, sloužil jako strážce kláštera sv. Maxmiliána Kolbeho v Lurdech, jako biskupský delegát pro poutě do Lurd a ochranu nezletilých.

POKOJ JE PLODEM SETKÁNÍ S BOŽÍ TVÁŘÍ

Když chtěl Pán Ježíš po svém zmrtvýchvstání krátce apoštolům sdělit, jaký dar jim přináší, pozdravil je „Pokoj vám“ (Jan 20,19.26). Podobně pak zdravil na začátku většiny listů křesťany svatý Pavel: „Milost vám a pokoj“ (1 Sol 1,1 a další). V tomto krátkém sdělení slyšeli první učedníci, odchovaní starozákonní vírou, něco velikého. Čeština má dvě základní slova pro překlad hebrejského *šálóm*: pokoj a mír. Pokoj mimo jiné odkazuje na ranou zkušenost každého z nás, kdy jsme jako nemluvnata „po kojení“ zakoušeli stav spokojenosti, blaha, nasycení, plnosti a bezpečí v mamčině náručí. Mír zase odpovídá slovanskému základu odkazujícímu k ves-míru jako celku stvořeného světa. Tak v našich dvou slovech slyšíme podstatnou část hebrejského výrazu *šálóm*, který odkazuje k celistvosti člověka, života a světa, vyjadřuje harmonii, blahobyť, zdar, ale také klid – a to všechno jako plody a projevy Božího požehnání. Vždyť pokoj přinášel ze svatyně jeruzalémského chrámu izraelskému lidu kněz a vyprošoval jim ho, kdykoli jim žehnal: „Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a daruje ti pokoj“ (Nm 6,26). Z této poslední věty tzv. áronského požehnání plyne, že biblický pokoj není nějaká neosobní atmosféra v rodině nebo ve společnosti. Souvisí s tím, že se člověk setká s Boží tvář. Je plodem osobního setkání se Stvořitelem a dárce života.

Není tedy divu, že hříchem byl člověk obrán o tento veliký Boží dar, protože vzpourou člověka proti Bohu byla rozbita základní harmonie v lidském nitru a ve světě. A tak se pokoj stává po celé generace touhou kaž-

dého Izraelity uprostřed válek, v nesnadných rodinných vztazích i v nepokoji srdce každého jednotlivce. Když Duch Svatý začal v prorockých slovech připravovat příchod Mesiáše, představoval ho především jako vladaře – krále, který nastolí na zemi pokoj. Až Bůh obdaří Mesiáše svou královskou mocí, přinesou hory „lidu pokoj, pahorky spravedlnost“ (Žl 72,3). „V jeho dnech rozkvetě spravedlnost a hojnost pokoje“ (Žl 72,7). Není tedy divu, že také tajemnou postavu kněze-krále Melchisedeka, krále Sálemu – to je Jeruzaléma, vykládá list Židům jako „krále spravedlnosti“ a „krále pokoje“ (Žid 7,2). Tak se tato v dějinách spásy okrajová postava stává jedním z hlavních předobrazů Krista krále-kněze.

Proto je příznačné, že příchod skutečného Božího pomazaného – Ježíše Krista, Božího Syna, už při jeho narození ohlašují andělé

Rembrandt van Rijn: Kázání Krista

zpěvem pokoje: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení“ (Lk 2,14). S Kristovým příchodem v betlémské noci se na svět vylila Boží přízeň. To je ona Boží tvář, v jejímž pohledu opět vše nabývá harmonie a vytváří krásný celek, který byl rozbit hříchem. V Betlémě narozené Dítě zasvětil tomuto cíli celý svůj pozemský život.

Je pozoruhodné, že právě evangelista Lukáš při Ježíšově mesiášském vstupu do Jeruzaléma zaznamenal volání zástupů: „Požehnaný, který přichází jako král ve jménu Páně! Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ (Lk 19,38). Jako by tu pozemský chór odpovídal andělskému sboru betlémské noci. Tehdy sestoupil Boží pokoj s Kristem na naši zemi. Nyní tento pozemský pokoj Kristův začíná dosahovat k nebi, když se blíží doba jeho smrti, vzkříšení a nane-

bevstoupení. Pokoj a mír totiž nemůže být uzavřený jen na tomto světě. Skutečný pokoj spočívá v tom, že se propojí opět země s nebem, že budou tvořit jediný svět, ve kterém vládne Bůh a jeho Pomazaný.

Proto Pán Ježíš ujišťuje své učedníky: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám“ (Jan 14,27). Svět sám o sobě nemůže být zdrojem pokoje. Jen když jeho obyvatelé žijí s pohledem upřeným k nebi a zaměřují všechno své konání k Boží slávě, mohou se těšit trvalému pokoji. Tento pokoj není neosobní. Je tak spojen s osobou Krista, že svatý Pavel prohlašuje: „Jen on je náš pokoj“ (Ef 2,14). Proto hlásat Krista znamená šířit pokoj. Milovat Krista znamená budovat mír na tomto světě. Být v Kristu znamená být v pokoji, který nemůže dát tento svět.

P. Jaroslav Brož ■

ZELENÉ MEŠNÍ ROUCHO

*Primiční mše svatá
Josefa Ratzingera, 1951*

V neděli 31. prosince 2023 si připomeneme první výročí úmrtí papeže Benedikta XVI. Ve věku sedmi let Josef Ratzinger, budoucí papež Benedikt XVI., napsal dopis dítěti Ježíši. Poprosil o tři věci: o Volks-Schott – tehdy populární latinsko-německý misál, o zelené mešní roucho a o Ježíšovo Srdce. Společně s ostatními rodinnými památkami dopis přechovávala v Marktl am Inn v Bavorsku papežova sestra Marie, která zemřela v roce 1991.

Když v roce 2012 probíhaly opravy v rodinném domě Ratzingerů, který měl být předěláný na muzeum, byl dopis nalezen, a poté co muzeum vzniklo, byl v něm umístěn k vidění. Je napsaný pečlivým kaligrafickým písmem, zvaným Sütterlin, dnes už nepoužívaným a dost komplikovaným pro přečtení i pro rodilé Němce. Sedmiletý Josef píše ve svém dopise Pánu Ježíši takto: „Milované dítě Ježíši, zakrátko sestoupíš na zemi. Chceš přinést dětem radost. Také mě přineseš radost. Chtěl bych obdržet Volks-Schott, zelené mešní roucho a Ježíšovo Srdce. Vždy chci být dobrý. Zdravím tě srdečně, Josef Ratzinger.“

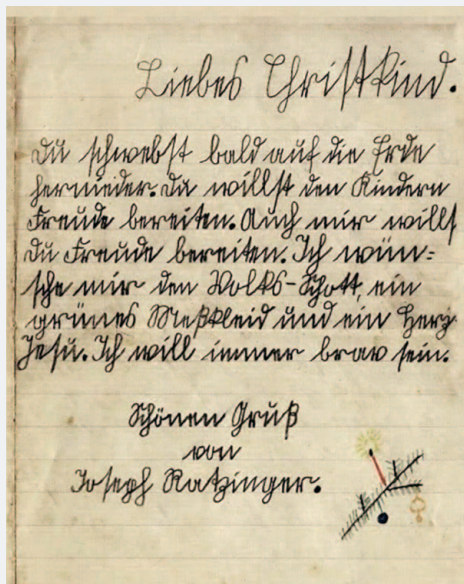

Když se zamyslíme nad obsahem tohoto dopisu, může se zdát, že to, za co prosí malý Josef, souvisí s vírou, nadějí a láskou, které jsou zásadní pro život křesťana. Misál může být přáním, které souvisí s vírou, Srdce Ježíšovo s láskou a zelené mešní roucho s nadějí, protože zelená je liturgická barva, která je symbolem naděje. 78 let poté, co malý Josef napsal dopis Pánu Ježíši, byl Josef Ratzinger zvolen papežem a roku 2005 se stal Benediktem XVI.

BŮH, KTERÝ NESE LIDSKOU TVÁŘ, JE ZÁKLADEM LIDSKÉ NADĚJE

Koncem roku 2006 Benedikt XVI. vydává svou první encykliku „Deus caritas est“, která je věnovaná lásce, a v roce 2007 encykliku „Spe salvi“, která pojednává o naději. O víře zvláštní encykliku Benedikt XVI. nenapsal. Zajímavé však je, jak silně propojuje naději s vírou ve své druhé encyklice „Spe salvi“. Je to proto, že pokud má být naděje opravdová a schopná unést lidský život, jejím základem musí být sám Bůh.

„V každodenním životě člověka,“ píše papež v encyklice, „se střídají menší a větší naděje,

Nalezený dopis adresovaný dítěti Ježíši

v různých životních obdobích různé. Někdy se může zdát, že ho nějaká z těchto nadějí tak naplní a uspokojí, že už nebude třeba dalších nadějí. V mládí se může jednat o naději ve velkou a uspokojivou lásku; nebo naději na určitou pozici v zaměstnání, na ten či onen úspěch, který může být pro celý další život určující. Když se pak tyto naděje naplňují, je zjevné, že to ještě nebylo všechno. Je zřejmé, že člověk potřebuje naději, která jde ještě dál, že ho může uspokojit jen to, co je nekonečné, co je vždy větší než to, čeho sám může dosáhnout. V tomto smyslu si novověk vyvinul naději na vybudování dokonalého světa, který měl být produktem vědeckých poznatků a vědecky fundované politiky. Biblická naděje v Boží království tak byla nahrazena nadějí na lidskou říši, která měla být oním lepším světem, skutečným „Božím královstvím“. Konečně se zdálo, že je tu velká a realistická naděje, kterou člověk potřebuje. Byla schopna po nějaký čas mobilizovat všechny lidské síly; zdálo se, že tento veliký cíl stojí za vynaložení všeho

nasazení. V průběhu času se ale ukázalo, že tato naděje stále více uniká. Lidé si uvědomovali, že se patrně bude jednat o naději, určenou pro budoucnost, nikoliv však pro přítomnost.“ (Spe salvi, 30)

A pokračuje: „Ke své životní cestě potřebujeme menší i větší naděje, které nás den co den udržují při životě. Tyto naděje ale nestačí, pokud schází velká naděje – která musí přesahovat všechno ostatní. A takovou nadějí může být jen Bůh, který zahrnuje celek a který nám může předložit a darovat to, čeho my sami nejsme schopni dosáhnout.“ (Spe salvi 31) Na jiném místě encykliky papež zdůrazňuje: „Opravdovou, velkou lidskou nadějí, která vydrží všechna ztroskotání,

může být jen Bůh – ten Bůh, který nás miloval a miluje „až do krajnosti“, „až do konce“ (srov. Jan 13,1 a 19,30). Koho se dotkla láska, začíná tušit, co to vlastně je: „život“. Začíná tušit, co označuje slovo naděje, s nímž jsme se setkali při křtu: od víry očekávám „věčný život“ – skutečný život, který zcela a neohrožen je ve své celé plnosti prostě životem. Ježíš, který o sobě řekl, že přišel, abychom měli život a měli ho v plnosti, v přemíře (srov. Jan 10,10), nám také vysvětlil, co tento „život“ znamená: „A to je věčný život: že poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista“ (Jan 17,3).“ (Spe salvi 27)

Papež připomíná, že naděje je dar: „K naději jako její nedílná součást patří to, že ten, kdo ji má, je obdarován: být obdarován tedy k naději zkrátka patří. Bůh je základem naděje – nikoliv ovšem jakýkoliv bůh, ale Bůh, který nese lidskou tvář a miloval nás až do

krajnosti: jak každého jednotlivce, tak lidstvo jako celek. Jeho království není jakýsi imaginární „onen svět“, umístěný do budoucnosti, která nikdy nenastane; jeho království je tam, kde je milován a kde nás zastihne jeho láska. Jen jeho láska nám umožňuje, abychom ve vši strážlivosti, den po dni vytrvali ve světě, který je nedokonalý, a neztráceli elán naděje. Jeho

láska je nám také zárukou toho, že existuje to, co jen mlhavě tušíme, a přece v hloubi srdce očekáváme: život, který je „skutečně“ životem.“ (Spe salvi 31)

O křesťanech Benedikt XVI. píše, že se odlišují tím, že mají budoucnost. Neznamená to, že by podrobně věděli, co je čeká, ale jejich život neustí do prázdnoty. Křesťanská naděje je

schopná unést člověka s celým jeho životem – i s hříchem – právě proto, že je přímo spojená s vírou v Boha.

V „Deníčku“ sv. Faustyna jednou napsala: „Ježíši, když uvažuji o té veliké ceně Tvé krve, raduji se z její velikosti, vždyť jedna krupě by vystačila pro všechny hříšníky. I když je hřích propastí zloby a nevďčnosti, přesto je s cenou za nás zaplacenou vůbec nelze srovnávat, proto ať každá duše důvěřuje v utrpení Pána, nechť má naději v milosrdenství. Bůh své milosrdenství neodmítne nikomu. Nebe a země se mohou změnit, ale Boží milosrdenství se nevyčerpá. Jaká radost hoří v mém srdci, když vidím Tvoji nepochopitelnou dobrotu, můj Ježíši. Toužím přivést všechny hříšníky k tvým nohám, aby po nekonečnou věčnost oslavovali Tvé milosrdenství. Ježíši můj, i když je kolem temná noc a tmavá mračna mi zakrývají obzor, přesto vím, že slunce nezhasíná.“ (Den. 72-73)

„V PRŮBĚHU ČASU
SE ALE UKÁZALO, ŽE TATO
NADĚJE STÁLE VÍCE UNIKÁ.
LIDÉ SI UVĚDOMOVALI,
ŽE SE PATRNĚ BUDE JEDNAT
O NADĚJI, URČENOU
PRO BUDOUCNOST,
NIKOLIV VŠAK
PRO PŘÍTOMNOST.“

(Spe salvi, 30)

Nicht als ob wir von uns selbst aus etwas vermöchten, sondern unsere Fähigkeit kommt von Gott. 2. Kor. 3,5

Aus seiner Fülle haben wir alle empfangen Gnade über Gnade. Joh. 1,16

Durch
Gottes
Gnade
am

Weihe- und Primizaltar

Freising
29. Juni

1951

Traunstein
8. Juli

Joseph Ratzinger

Georg Ratzinger

Primiciální oznamení bratři Ratzingerů

ZELENÉ MEŠNÍ ROUCHO

Zastavme se ještě u zeleného mešního roucha. V liturgii se používá několik barev, většinou o velkých slavnostech se používá barva bílá, zlatá nebo občas červená. Zelená barva patří mezidobí, což je taková „všední“ doba během liturgického roku. Mešní roucho se může latinsky pojmenovat také ornát. „Ornare“ znamená vyzdobit. Právě díky tomu, že se Kristus narodil, zemřel a vstal z mrtvých, jsme schopní vyzdobit nadějí naše všední dny.

Existuje ještě další úroveň symbolů mešního roucha. Mešní roucho je symbolem Boží lásky, do které je kněz oblečen a která příkrývá každý hřích. Během mše svaté nosí

mešní roucha jen kněží, nosí je právě proto, že jsou kněží a mají podíl na kněžství Ježíše Krista. Ale podíl na kněžství Ježíše Krista nemají jen kněží. Druhý vatikánský koncil zdůrazňuje, že skrze křest má podíl na kněžství Ježíše Krista každý křesťan (a dostává při křtu bílé roucha).

Proto také nejen kněží, ale všichni věřící mohou říct: Bez Krista bychom zůstali nazí ve svém hříchu, ponechání sami sobě, bez naděje a bez cíle. Kristus se ale opravdu narodil, opravdu zemřel a opravdu vstal z mrtvých. Opravdu nás vykoupil, a proto zelená barva je pro nás symbolem opravdové naděje, která vyrůstá z Boha a dává našemu pozemskému putování cíl a našemu životu smysl.

P. Wojciech Zubkowiec SAC ■

MODLITBA

Ctnost víry, naděje a lásky působí na rozum, paměť a vůli, pomocí kterých vládne duše člověka. Víra, naděje a láska připravují rozum, paměť a vůli, očisťují je a zbožšťují. Tyto ctnosti umožňují člověku úplné sjednocení s Bohem podle toho, jak postupně vytváří prázdnotu a tmou; víra v rozumu, naděje v paměti a láska ve vůli. V tomto kontextu zní silně slova sv. Vincence, která ukazují plný stav poušťe, jež měla místo v jeho srdci, nebyla však zároveň prostorem strachu a deprese, ale dialogu s milosrdným Bohem.

„Pane můj,“ vyznává Pallotti, „nezasloužím si, aby moje duše, rozum, paměť a vůle, a aby mé tělo a jeho smysly byly s Tebou sjednocené. Ani moje mysl, ani moje slovo, ani mé jednání si nezaslouží, aby se objevily před Tvou tváří.“ A pokračuje zajímavou litaní, která popisuje lidské snahy a pokusy najít a „chytit“ Boha, které se ale mohou přerodit ve snahu uvěznit Boha do našich těsných, lidských kategorií. Proto každou výzvu litanie končí aklamace: „Osvobod se, Pane!“ Od mého rozumu, od vůle, paměti, myšlenek, tužeb, slov, rozhovorů, srdce, těla, meditace, pokání, půstů, obětí, bdění, studií, duchovních starostí, breviáře, pastoračních děl – atd. Osvobod se, Pane, ode mě, od všech minulých, přítomných a budoucích záležitostí, těch, co se opravdu staly, a těch, co by se mohly stát.

Pallotti ví, že iniciátorem a vykonavatelem díla je Bůh. Tento postoj vede Pallottiho k takovému radikálnímu „ne“ sobě a své vůli, že rezignuje na svou vůli, a dokonce na svou modlitbu. Sv. Jan od Kříže potvrzuje, že když duše prochází tmavou nocí smyslů, přitahována Boží láskou, dochází

plného sjednocení s Bohem. A toto sjednocení se dokonává uprostřed běžného života. Sv. Jan od Kříže proto pro sebe nikdy nevyžadoval samotu.

Takový zážitek Pallotti popisuje 9. ledna roku 1835, kdy prožil impuls k založení „zbožné Instrukce všeobecného apoštolátu“ pro nekatolíky, „druhého apoštolátu“ pro katolíky a „Instrukce všeobecné lásky“, aby svět poznal Boha, nekonečnou lásku.

V jedné chvíli Pallotti říká: „Ty, Bože, buď ve mně vším, a já at jsem zničen.“

Pro nás, kteří se tak často neumíme odpoutat od své minulosti, může být velmi zajímavý zážitek Pallottiho z 15. listopadu roku 1835, který nám připomíná, že Bůh může všechno. Pallotti, který tehdy prožíval exercicie, vyznává: *„Večer, prvního dne exercicií, mi dal Bůh milost zřetelně a plně pocítit – nejen rozumem, ale opravdu – že celý můj dosavadní život byl mocí nekonečného Božího milosrdenství zničen, aby s plnou rozhodností začal život nový. Jako kdyby od této chvíle začalo mé dětství a zároveň – díky Boží všemohoucnosti – můj dospělý věk s dokonalým životem v Bohu.“*

Pallotti nás učí modlitbu k Otci tak, jak ji přenechal apoštolům Kristus. Ve chvíli, kdy jsme v modlitbě s Otcem, náš duch je navštíven Synem. Tady můžeme lépe pochopit, co znamená dovolit, aby se Ježíš modlil v nás. Plodem tohoto setkání v modlitbě – tohoto navštívení – je plnost darů – Duch Svatý. Celé toto setkání se dokonává o samotě, v tichu. Cílem je Otec, působícím je Syn a plodem Duch Svatý. Prostorem setkání je ticho lidského srdce, které prochází samým středem této zkušenosti, ale nečiní z této zkušenosti cíl, ale „jesličky“, do kterých bude uloženo Slovo. Zkušenost života, každodenní starosti a lidské prožívání, nejsou v centru modlitby. Pokud jsou, jsou překážkou – jak říkali církevní otcové. Aby tomu tak nebylo, naše každodenní starosti a pocity by měly být jen pozadím setkání s Otcem. U Pallottiho můžeme stěžejně najít modlitbu, která by měla za cíl vyřešení jakékoliv věci nebo vyprošení konkrétní milosti. Pallotti neustále prosí ostatní, ať se za něj přimlouvají v modlitbě, je to patrné zvláště v jeho dopisech. On sám, když stojí před Bohem, stojí v duchu hluboké důvěry v Boží vedení.

Rezignace Pallottiho na vlastní modlitbu, jak jsme se o tom již zmínili, znamená samozřejmě vstoupení do modlitby samotného Krista, který se modlí k Otci v Duchu Svatém. Tuto zkušenost nebude mít ten, kdo se této milosti neotevře. Je potřeba se připojit k chóru, vstoupit do společenství. Podobně jako člověk, který nikdy nebyl společně s mnichy eremity v Camaldoli, nebude vědět, že v létě je v celém cyklu modlitby v komunitě jenom jeden moment během dne – terciie, kdy není k modlitbě potřeba umělé světlo, protože jemné paprsky vycházejícího slunce vpadají okny presbytáře přímo na breviáře ležící na lavičích ke čtení. Je potřeba se připojit k chóru, nechat se zaujmout, abychom mohli získat zkušenost obohacující jednoduchou realitu každodenního života a také přijali možné nepohodlí.

Jeden z mnichů mi podal svědectví o tom, že nenachází útěchu v náročné modlitbě žalmů, a přece právě tato modlitba je základem jeho každodenního života. Je proto důležité si uvědomit, že lze prožít celý svůj život a tento problém nevyřešit, ale zároveň být svědectvím, že ke štěstí není nutné, aby byl tento problém vyřešen. Štěstí je nám totiž darováno podle svobodné Boží vůle. Nacházíme je i přes těžkosti i v těžkostech. Neznamena to svobodu od boje s nějakým problémem – někdy může být takový boj dokonce každodenním chlebem – ale svobodu překonat sám sebe, právě ve všednosti zkušenosti sebe sama. Slunce – jak jsem řekl – zasvíti jen jednou za den, zbytek je věrnost Slovu. Útěchy jsou dané, ale obvykle nejsou řádným působením milosti v srdci toho, kdo hledá Boha.

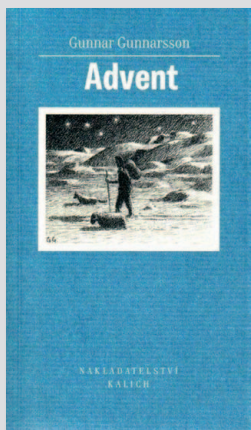
*Text redakčně zpracován
na základě knihy P. Artura Stepnie SAC
„V oku bouře“.*

ADVENT

Když se blíží svátky, lidé se na ně připravují, každý svým způsobem. Těch způsobů je mnoho. Také Benedikt to dělal po svém. Jeho způsob spočíval v tom, že se na začátku adventu, ba jestli to počasí dovolovalo, hned o první adventní neděli vydal z domova, vyzbrojen dostatečnou zásobou jídla, pleťnými ponožkami na převlečení a několika páry nových střeviců z ovčí kůže, primusem, plechovkou petroleje a lahvičkou čistého lihu v batohu, na cestu do hor, kde se touto roční dobou jinak potloukali jen zimou otužilí draví ptáci, lišky a sem tam zbloudilá ovce. Právě o tyto zatoulané ovce mu šlo, ovce, které lidé přehlédli při trojím pravidelném sháňení stád na podzim. Copak tam měly zmrznout nebo zahynout hladu jen proto, že nikdo neměl chuť či odvahu je tam vyhledat a přivést domů? Byli to přece také živí tvorové. Benedikt za ně jaksi cítil odpovědnost. Jeho cíl byl úplně prostý: najít je a přivést bez úhony pod střechu, dříve, než se svatvečer snese na zemi a naplní mírem a spokojeností mysl lidí, kteří učinili vše, co bylo v jejich silách.

Na těchto adventních poutích byl Benedikt vždycky sám. Ačkoliv, opravdu sám? Rozhodně ano, pokud jde o společnost lidí. Ale jinak ho pokaždé provázel jeho pes a většinou i beran, vůdce stáda. Tentokrát se pes jmenoval Leo, a jak Benedikt říkával, byl to opravdový papež mezi psy. Beran si díky své houževnatosti vysloužil jméno Nezmar.

Tihle tři byli na takovýchto výpravách už pár let nerozluční a znali se navzájem ve všem všudy tak dokonale, jak lze dosáhnout asi jen mezi živočišnými druhy, co se od sebe natolik liší, že jejich shodu nedokáže zmást a zatemnit ani stín vlastního já, vlastní krve a vlastních přání a tužeb. Jindy jim společnost dělával ještě čtvrtý: kůň jménem Faxi. Jenže ten

byl bohužel příliš úzký v rozkroku a těžký v těle, než aby se mohl brodit v hlubokých závějích sněhu, začátkem zimy ještě sypkého, a krom toho nebyl dost uzpůsobený k tomu, aby vydržel tolik vysilujících dní o hubené stravě, s jakou se museli spokojit ostatní tři. Benedikt a Leo se s ním pokaždé loučili se zármutkem a lítostí, i když to bylo třeba jen na týden. Nezmar brával tuhle nespravedlnost jako všechno s větším klidem.

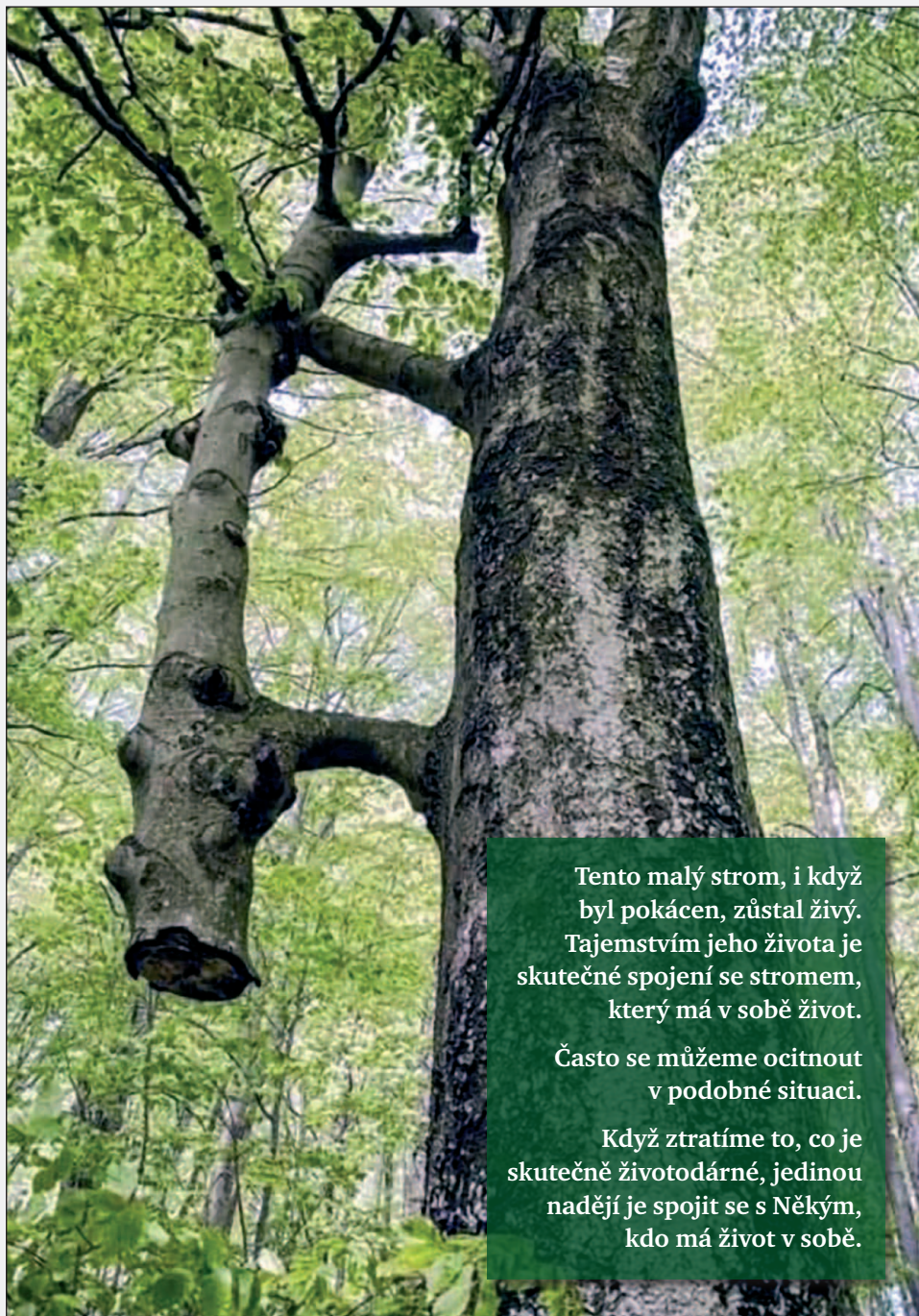
A tak tenhle trojlístek putoval zimním dnem: vpředu Leo, kterému vzdor třeskutému mrazu vykukovala špička jazyka z pravého koutku tlamy, za ním jako vždy se vším vyrovnaný Nezmar a nakonec táhl za sebou Benedikt své lyže. Sněhová pokrývka byla tady dole v obydleném kraji ještě příliš lehká a kyprá, než aby unesla lyžaře, člověk ji musel prošlápnout a pořádně se opřít špičkami nohou o hroudy a kameny – ufl! dalo to zabrat, prodrat se vpřed, ale jinak zatím nic, co by stálo za řeč. Leo toho měl hodně na práci, jak už to u psů bývá, a byl v nejlepší náladě. Chvilími se nemohl udržet a musel si trochu zadováďet, rozběhl se k Benediktovi, až se kolem něho sníh prášil, štěkal a skákal na něj a žádal si pohlazení a pochvaly.

„Ba, ty jsi opravdový papež,“ říkal Benedikt, to byla jeho jediná lichotka pro kamaráda, větší pochvalu z úst nikdy nevypustil.

Prozatím šli krajem směrem k Botnu, poslední usedlosti cestou do hor. Měli před sebou celý den, a tak to brali s klidem, postupovali od samoty k samotě, pozdravili se s lidmi a psy, ale hrnek kávy? Díky, to ne, dneska ne – rádi by dorazili včas.

Úryvek z knihy Gunnara Gunnarssona
„Advent“, nakladatelství Kalich, Praha 2017,
brož, 10 x 17,5 cm, 96 stran,
cena cca 150 Kč.

Knihu lze objednat na www.ekalich.cz,
tel.: 224 947 505, 739 244 656

Tento malý strom, i když
byl pokácen, zůstal živý.
Tajemstvím jeho života je
skutečné spojení se stromem,
který má v sobě život.

Často se můžeme ocitnout
v podobné situaci.

Když ztratíme to, co je
skutečně životodárné, jedinou
nadějí je spojit se s Někým,
kdo má život v sobě.

ROZHOVOR S P. ZBIGNIEWEM BIELASEM, REKTOREM POUTNÍHO MÍSTA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ V KRAKOVĚ-ŁAGIEWNIKACH

Tajemství pokoje spočívá v Božím milosrdenství

■ Jste rektorem svatyně v Krakově-Łagiewniki, kde zemřela sv. sestra Faustyna a kde se nachází bazilika Božího milosrdenství. Podle statistik tuto svatyni ročně navštíví přibližně dva miliony poutníků. Proč sem lidé chodí a v čem spočívá síla tohoto místa?

Během své první pouti do Łagiewnik sv. Jan Pavel II. řekl, že „člověk nepotřebuje nic víc než Boží milosrdenství – onu

laskavou, soucitnou lásku, která člověka pozvedá z jeho slabosti do nekonečných výšin Boží svatosti“. A to zažíváme každý den, když do naší svatyně v Łagiewnikach přicházejí poutníci z celého světa. Přicházejí, aby se podívali do očí milosrdného Ježíše, aby se modlili u hrobu sv. sestry Faustyny nebo navštívili kapli, kde se koná ustavičná adorace Nejsvětější svátosti. Přichází, aby načerpali naději a sílu z Božího milosrdenství.

■ **Jak jste se stal rektorem poutního místa v Łagiewnikach a jak jste reagoval na zprávu o vaší nominaci na tuto pozici?**

Zcela nečekaně. Byl jsem 7 let farářem ve farnosti Panny Marie Dobré rady v Krakově. Zažili jsme tam krásné chvíle spojené se 100. výročím farnosti, korunovaci obrazu Panny Marie, dokončení stavby věže. Pamatuji si, že když stavba probíhala, jednou jsem nafil panorama Krakova. A na jedné z fotografií jsem objevil vrchol věže v Łagiewnikach. Ukázalo se, že to byl směr, který mi byl přidělen arcibiskupovou nominací jako další úkol na mé kněžské cestě. Zodpovědný

a náročný úkol. V kázání na rozloučenou, které jsem přednesl svým farníkům, jsem citoval úryvek homilie kardinála Konrada Krajewského, který o několik týdnů dříve řekl v Centru Duchovní formace otců salvatoriánů v Krakově: „Ježíši, důvěřuji Ti! Podívejte se, jsme ve městě, kde je každá ulice jakoby pomazána tímto vyznáním: „Ježíši, důvěřuji Ti!“ Procházel se tudy Jan Pavel II., když šel ráno do práce, začínal nebo končil den u sv. Faustyny. Co znamená „Ježíši, důvěřuji Ti“? To znamená, že nastupuji do lodi, kde není kormidlo, kde nejsou vesla, kde je pouze proud, který unáší loď, a já říkám: „Ježíši, důvěřuji Ti!“ Žádná lidská kalkulace.

P. Zbigniew Bielas v bazilice Božího milosrdenství v Łagiewnikách

Žádné přemýšlení o důsledcích. „Ježíši, já ti věřím!“ To je spoléhání na Ducha Svatého. Moje logika neexistuje. A víte, co je na tom všem nejpřekvapivější? Je překvapivé, že Ježíš používá mě, hříšného člověka, který má tolik slabostí! A On chce, abych to byl já! A On chce, abyste to byli vy! Ve všech těchto slabostech. Musím se k nim přiznat: „Ježíši, na tohle nejsem stvořen, na to se necítím!“ A tehdy Pán Ježíš začne jednat.“ Tato slova kardinála Krajevského mě na této nové cestě nejvíc posílila...

■ Jaké jsou úkoly rektora svatyně?

Dalo by se říci velmi různé. Rektor celkově zodpovídá za chod poutního místa. Tedy za pastorační záležitosti, koordinaci práce zpovědníků, péči o poutníky, ekonomické záležitosti. K tomu zastupování poutního místa na různých akcích a slavnostech a mnoho dalších aktuálních aktivit. Takže není čas se nudit.

■ Kdyby k vám dnes, otče, přišla sv. Faustyna, na co by se jí rektor poutního místa v Łagiewnikach zeptal, co by jí chtěl říct, o co by ji požádal?

To spíš já za ní často chodím, abych jí světil různé starosti. Vždyť byla tak blízko Pánu Ježíši, tolik mu toho vyprávěla a čerpala od Něj sílu nést kříže všedního dne. Proším ji tedy, aby pomáhala ve věcech týkajících se poutního místa, abychom my všichni, kdo jsme zde, dobře sloužili Bohu a lidem...

■ Poutní místo v Łagiewnikach je považováno za hlavní město kultu Božího milosrdenství na světě. Po životních zkušenostech a letech práce na tomto místě, co je podle vás podstatou kultu Božího milosrdenství a jak může být kult Božího milosrdenství darem a příležitostí pro moderní svět a člověka?

Poselství o Božím milosrdenství vyzývá k důvěře Bohu a k milosrdenství vůči bližním a také k hlásání a vyprošování Božího milosrdenství pro svět, mimo jiné praktikováním nových forem účty k Božímu milosrdenství, které Pán Ježíš předal sv. sestře Faustyně. Obdrželi jsme tak „nádoby“ pro čerpání milostí a jsou to: obraz milosrdného Ježíše, svátek Božího milosrdenství, Korunka k Božímu milosrdenství, Hodina milosrdenství a šíření milosrdenství slovy, skutky a modlitbou. V Łagiewnikach používáme tyto Boží dary každý den a věříme, že tomu tak je i na jiných místech po celém světě.

*Zpověď v naší bazilice
trvá každý den od 8.00 do 19.00 hodin.
A málokdy nastane chvíle,
kdy u zpovědnice nikdo neklečí.*

P. Zbigniew Bielas se zúčastnil IV. kongresu o Božím milosrdenství v ČR

■ Svatý Jan Pavel II. řekl v Łagiewnikach, že existují místa a časy, které si Bůh vybírá. Na těchto místech působí Boží milost jedinečným způsobem. Vzpomínáte si na nějaké jedinečné zprávy poutníků o jejich zkušenosti s Boží milostí v Łagiewnikach?

Myslím, že je to z velké části individuální záležitost. Nemusíte ji nutně sdílet s ostatními. Důležitá je naše osobní zkušenost setkání s Bohem, bohatým na milosrdenství. Vždy říkám, že zdejší zpovědnice jsou němými svědky mnoha takových událostí. Zpověď v naší bazilice trvá každý den od 8.00 do 19.00 hodin. A málokdy nastane chvíle, kdy u zpovědnice nikdo neklečí. A toto je právě to místo a ten zvláštní čas. V homilii při posvěcení baziliky sv. Jan Pavel II. řekl: „Modlím se, aby tento kostel byl vždy místem hlásání poselství o milosrdné Boží lásce; místem obrácení a pokání; místem slavení eucharistické oběti – zdroje milosrdenství; místem modlitby – vytrvalého

vyprošování Božího milosrdenství pro nás a pro celý svět.“ A jako zodpovědní za toto místo se snažíme, aby tomu tak bylo.

■ V roce 2022 uplynulo 20 let od chvíle, kdy sv. Jan Pavel II. v Łagiewnikach svěřil svět Božímu milosrdenství. V červnu 2022 jste se zúčastnil svěření České republiky Božímu milosrdenství, které se uskutečnilo ve Slavkovicích. Po každé mši svaté se ve Slavkovicích věřící modlí modlitbu zasvěcení, kterou sv. Jan Pavel II. svěřil svět Božímu milosrdenství v roce 2002. Jaký význam má akt zasvěcení Božímu milosrdenství a jeho opakování?

17. srpna 2002 jsem byl svědkem této události, která se odehrála v bazilice Božího milosrdenství. Byl to úžasný zážitek. Cítili jsme, že se děje něco mimořádného. Svatý otec pronáší slova homilie slabým, unaveným hlasem a náhle na konci oznamuje: „Dnes chci v této svatyni učinit slavnostní akt svěření světa Božímu milosrdenství.

Činím to s vroucí touhou, aby poselství o milosrdné Boží lásce, které zde bylo oznámeno prostřednictvím sestry Faustyny, dostalo se ke všem obyvatelům země a naplnilo jejich srdce nadějí. Ať se toto poselství rozšíří z tohoto místa do celé naší milované vlasti a do celého světa. "Všichni vstávají ze sedadel, poslouchají slova této nádherné modlitby a na závěr se novým chrámem rozezní potlesk. Jde o jednu z nejvýznamnějších událostí pontifikátu sv. Jana Pavla II., jakousi pečeť danou na celý jeho pontifikát, jak to vyjádřil kardinál Stanisław Dziwisz. A proto každý den, při každé mši svaté, recitujeme v naší bazilice tuto modlitbu zasvěcení. Od loňského roku je celý text v polštině na zdi našeho kostela. Máme také texty ve 12 jazycích (i v češtině) na pohlednicích. Jsme rádi, že i jinde ve světě se věřící tuto modlitbu modlí. Při této

příležitosti bych chtěl poděkovat otcům pallotínům ze Slavkovic za to, že nás obohatili na cestě roční přípravy na 20. výročí svěření světa Božímu milosrdenství o zajímavé inspirace. Velkou radostí pro mě byla také účast na kongresu milosrdenství a svěření České republiky Božímu milosrdenství v překrásné scénérii Slavkovic.

■ Před námi jsou Vánoce. Je to čas, kdy z nebe přichází nejen přání pokoje zpívané sbory andělů, ale především pokoj v osobě Krista. Ve světě však stále není mír. Je mír tak velkou záhadou, že lidstvo stále nedokáže tento problém vyřešit?

Vrátím se ještě jednou ke sloům sv. Jana Pavla II., která zazněla v Łagiewnikach 17. srpna 2002. Těsně před aktem zasvěcení světa řekl: „Musíme zažehnout jiskru

Společná fotografie po mši sv. 12. 6. 2022 na závěr IV. kongresu o Božím milosrdenství. V závěru této mše svaté se konalo zasvěcení ČR Božímu milosrdenství

Boží milosti. Musíme šířit oheň milosrdenství do světa. V Božím milosrdenství nalezneme svět, pokoj a člověk štěstí! Tento úkol svěřuji vám, drazí bratři a sestry, církvi v Krakově a Polsku a všem ctitelům Božího milosrdenství, kteří sem přijedou z Polska a z celého světa. Buďte svědky milosrdenství!“ Zde tedy spočívá tajemství pokoje – v Božím milosrdenství! Musíme Bohu důvěřovat, musíme žít podle Jeho přikázání, musíme se setkat se Vzkříšeným z Večeřadla, který přichází a říká: „Pokoj vám!“ A ukazuje přitom na své probodnuté srdce, ze kterého vytéká krev a voda, zdroj milosrdenství...

■ Děkuji za rozhovor, jménem čtenářů „Apoštola“ přeji vám, otče, dary Ducha Svátého potřebné pro vaše působení v Łagiewnikach a zároveň prosím o vaše požehnání...

P. Zbigniew Bielas

se narodil v roce 1967. Pochází z obce Leńcz u Kalwarie Zebrzydowské. V roce 1992 byl vysvěcen na kněze. Působil na mariánském poutním místě v Ludźmierzi, kde připravoval návštěvu sv. Jana Pavla II., ve Wadovicích a ve farnostech v Krakově. Od roku 2019 je kanovníkem katedrální kapituly v Krakově. Od 1. července 2019 je rektorem poutního místa v Krakově – Łagiewnikach.

Také moc děkuji. Pamatuji na vás ve svých modlitbách a také sám se svěřuji vašim modlitbám, žehnám a zvu vás všechny do Łagiewnik.

Přip. P. Wojciech Zubkowicz SAC

(Foto: archiv poutních míst v Łagiewnikach a ve Slavkovicích)

„JÁ JSEM SVĚTLO SVĚTA;
KDO MĚ NÁSLEDUJE,
NEBUDE CHODIT VE TMĚ,
ALE BUDE MÍT
SVĚTLO ŽIVOTA.“

(JAN 8,1)

Foto: Petr Švec

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

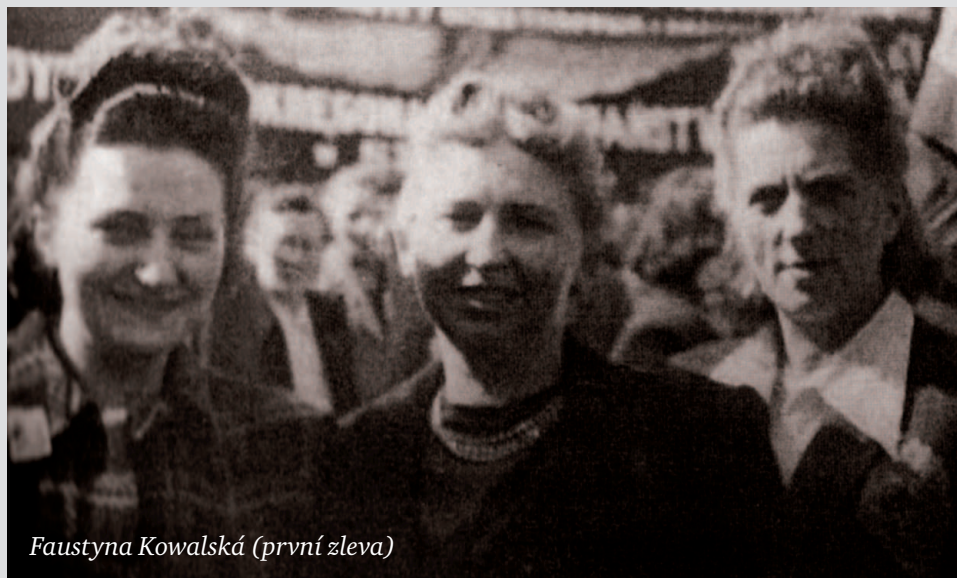
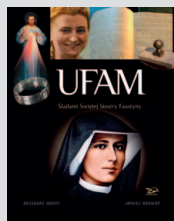
V Polsku čili nikde

„V Polsku čili nikde“ – právě do takového místa francouzský spisovatel Alfred Jarry umístil dějiště své známé hry „Král Ubu čili Poláci“ napsané v roce 1896. Kritici tuto hru považují za představitelku tzv. „absurdního divadla“. Pro Poláky však v době, kdy hra vznikla, nebyla jejich situace absurdní, ale reálná. V Polsku opravdu tehdy znamenalo nikde.

Polsko jako stát totiž na žádné tehdejší mapě světa neexistovalo. Před sto lety bylo totiž rozděleno mezi absolutistické mocnosti Ruska, Pruska a Rakouska.

V roce 1905 se narodila Helena Kowalská. Narodila se ve státě, který na mapách Evropy neexistoval. Objevila se na vesnici, která nebyla na žádné podrobné mapě ruského impéria, do které nevedla žádná zpevněná silnice a ve které většina obyvatel neuměla ani psát. Bydlela v domě, ve kterém se sestry musely mezi sebou dělit o sváteční oblečení, a v hospodářství, ve kterém smrt krávy znamenala vidinu hladovění pro celou rodinu.

Právě o této dívce odnikud nejvyšší představitel katolické církve, papež a dnes sv. Jan Pavel II. řekl, že Bůh jí světil poslání ohlásit celému světu nejdůležitější poselství 20. století. Pokud by o přidělení takového úkolu rozhodovali současní nejlepší strategové digitální, hromadné nebo reklamní komunikace, jejich volbou by byla třeba Paříž, Londýn, New York nebo některá ze světových metropolí, a zvolili by třeba nějaké

Faustyna Kowalská (první zleva)

La Salette, 1846

dítě z aristokratické nebo vzdělané rodiny. Někdo, kdo by měl po celém světě rozšířit mimořádnou zprávu, by měl mít odpovídající vzdělání, absolvovat potřebná školení, naučit se cizí jazyky a dokázat, že se k takovému úkolu hodí nejlépe.

Boží logika se ale liší od té lidské. Sv. Pavel v prvním listu Korintským píše: „Co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano, vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic – aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem.“ (1Kor 1,27-29) V roce 1846 v alpské vesnici La Salette Panna Maria zvolila k rozšíření svého poselství dvojici pasáček, kteří neuměli ani psát: 15letou Melanii Calvatovou a 11letého Maxima Girauda. V roce 1858 v pyrenejské vesnici Lourdy Matka Boží svěřila své poselství chudé vesnické holčičce, 14leté Bernadetě Soubirousové. Podobně v roce 1917, v portugalské vesnici Fatima, Panna Maria předala celému světu poselství prostřednic-

tím trojice chudých pasáček: 10leté Lucie, 9letého Františka a 7leté Hyacinty.

Takový postup byl více než správný. Ve všech třech případech se zpráva předaná skrze malé děti, které ani nedokázaly číst a které pocházely ze vzdálené, zapomenuté provincie, dostala do celého světa. Navíc to nebyla jen zpráva, která coby meteorit prolítne titulky novin a druhý den je už zapomenutá. Poselství z La Salette, Lourd nebo Fatimy fascinují dodnes. Přestože od zjevení uběhlo mnoho desítek let, velký počet lidí je stále věrný obsahu zjevení a snaží se podle nich žít.

Podobná logika hlásání poselství spásy se skrývala za příchodem Ježíše na zem. Nejvíce prokletou provincií v impériu císaře Oktaviána Augusta byla Palestina. Každý římský úředník se bál, aby nebyl poslán

Lurdy, 1858

SAINTÉ BERNADETTE
Príez pour nous

Fatima, 1917

do této oblasti považované za zemi primitivních fanatiků. Za sídlo největších fanatiků byla považována Judea, ve které nejhorší pověst mělo město Bethlehem. V tomto městě byla zanedbaná stáj, jakých je mnoho. V tomto čase byla stáj plná zvířecích výkalů a plnila také roli toalety. Tak vypadalo „jeviště“, na kterém se odehrála událost, jež rozřála dějiny lidstva na dvě části – před a po Kristu. Nulový rok pro svět. Stvořitel vesmíru, galaxií a genů, prostorů meziplanetárních a mezibuněčných, vešel

do těla, potu, krve, tělesných tekutin a slz. Místo této události byl přeplněno hnojem a pachem, bzučícími mouchami a larvami.

Pokud někdo tvrdí, že se pokořuje, znamená to, že jen zaujímá místo, které mu patří. Opravdu se pokořil jenom Bůh.

Úryvek z bohatě ilustrované knihy „Ufam. Šládami šw. Siostry Faustyny“, od autorů Grzegorza Górnego i Janusza Rosikońe. Knihu lze objednat na www.rosikonpress.com v polském a anglickém jazyce.

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu...
nejprve se pomodlíš jednou

Otče náš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha,
potom budeš na zrnkách Otčenáše
říkat tato slova:

**Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev,
duši i božství tvého nejmilejšího**

**Syna a našeho Pána Ježíše Krista,
na smír za hříchy naše i celého světa;**

na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova:

**Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný
k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát:

**Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný,
smiluj se nad námi a nad celým světem.“**

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3,
30-420 Kraków, Polsko

**KOMUNITA
V ČESKÉ REPUBLICE**

Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/L.

NABÍZÍME 3 DRUHÝ OBRAZU MILOSRDNÉHO JEŽÍŠE

S tímto obrazem Pán Ježíš spojil veliké milosti. Slíbil, že kdo tento obraz bude mít v úctě, nezahyne (Den. 49), a že Boží milosrdenství skrze tento obraz působí v duších a vtahuje do Boží lásky (Den. 1379). Samotný obraz není cílem úcty, ale prostředkem k získání milostí. Během času vzniklo více druhů obrazu milosrdného Ježíše.

Připravili jsme 3 druhy obrazu milosrdného Ježíše ve velikosti A4 (210x297mm, 350g lesklá křída) – na rubu s textem o původu a vzniku obrazu a modlitbou Korunky k Božímu milosrdenství.

Cena není stanovena. Váš dar bude určen na projekty Centra Božího milosrdenství ve Slavkovicích.

Kontakty: tel. 566 502 850, 774 521 531 nebo objednavky@apostol.cz

BUDETE
MÝMI
SVĚDKY

Chtěl všechny přiblížit Bohu

VZPOMÍNKY NA
BL. RICHARDA
HENKESE, SAC

15. září 2024 uběhne pět let od beatifikace bl. Richarda Henkesa, německého pallotina, který během druhé světové války působil v ČR. Rádi bychom, zvláště do září 2024, otci Richardovi věnovali v každém čísle „Apoštola“ aspoň malou vzpomínku, protože každý blahoslavený a každý světec je darem Božím pro církev. A tento dar Bůh dává církvi v konkrétní době jako vzkaz, vzor a pomoc.

HRDINA, NA KTERÉHO NEZAPOMENU

Zemřel 22. února 1945 v koncentračním táboře Dachau v bloku 17 vyhublý na kost. Blok 17 byl určen pro Čechy trpící tyfem. Pallotin Richard Henkes se tam dobrovolně přihlásil, aby mohli mít kněze.

Tento muž na mě udělal hluboký dojem, když byl středoškolským učitelem na pallotinských školách v Katscher (Kietrz) a Frankenstein (Żąbkowice) a já jsem byl jeho žákem. Jeho pozdější život je vyznáním víry a lásky k bližnímu. Otec Henkes byl úžasný a skromný kněz. V mých očích to byl mučedník. Pamatuji si ho jako člověka, který chtěl všechny přiblížit Bohu.

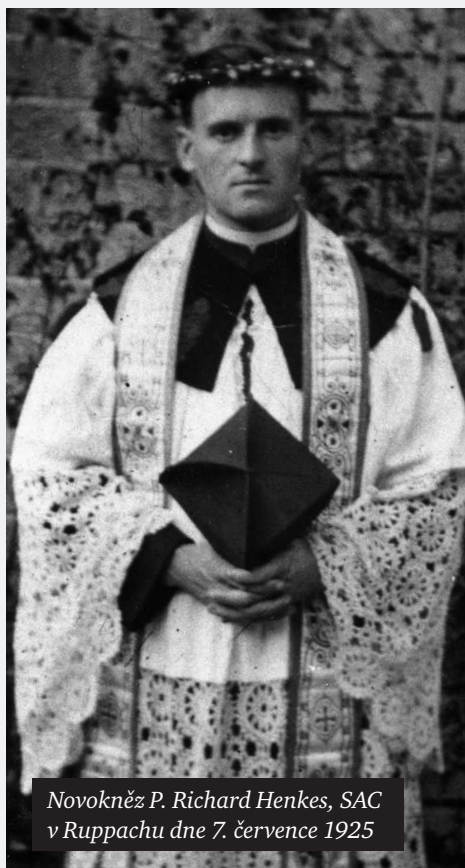
Richard Henkes se narodil 26. května 1900 jako syn kameníka v malé vesničce Ruppach. Byl devátým ze 13 dětí, pilným a nadaným studentem. Odmala se chtěl stát

knězem a misionářem. V roce 1912 začal studovat na škole, kterou vedl řád pallotinů. Vstoupil potom do řádu pallotinů a v roce 1925 byl v Limburgu vysvěcen na kněze.

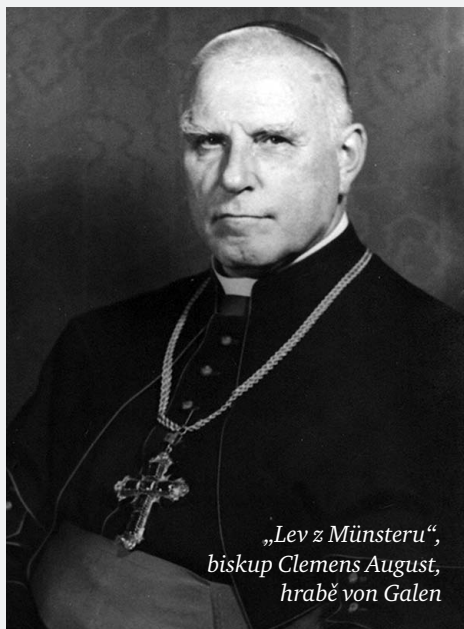
V roce 1931 přišel do Slezska, kde vyučoval němčinu, latinu a dějepis. Jeho žáci si ho dodnes chválí pro jeho učitelský talent, vytrvalost a schopnost vzbuzovat zájem. Otec Henkes nám všem chtěl pomoci, pokud to bylo možné nebo užitečné. Vyprávěl nám o svých středoškolských dobách, a především o Hansi Wormerovi, se kterým psal „romány“. Chtěl své studenty probudit, vzrušit, a dokonce i provokovat. Chtěl z mládí uvolnit novou sílu. Chtěl také učit pozitivnímu, zdravému a pravdivému vztahu k historii. Často jsme jezdili na výlety, kde nám dovolil cokoliv. Jediná věc, kterou nenáviděl, byly nacistické písně. Nikdo z nás nebyl v Hitlerjugend ani v jiných politických organizacích. Byl dobrý učitel.

I dnes, po 50 letech, umím číst „Caesara“. Bohužel nebyl naším učitelem dlouho.

Otec Richard Henkes byl také úžasný kněz. Liturgii slavil pravdivě a důstojně. Pro mě, jako jeho žáka, bylo potěšením a ctí mu sloužit. Na kazatelně – lev a ve zpovědnici – beránek. V té době byl zpovědníkem ochrnuté hraběnky Henckel von Donnersmarck. Henckelové z Donnersmarku či německy Henckel von Donnersmarck je šlechtický rod původem ze Spiše, z dnešního Slovenska. Rod vyšel z německojazyčného osídlení města Spišský Štvrtok, německy Donnersmarkt, což – s poněkud odlišným pravopisem – přešlo do názvu rodu.

Novokněz P. Richard Henkes, SAC
v Ruppachu dne 7. července 1925

„Lev z Münsteru“,
biskup Clemens August,
hrabě von Galen

*„Jsou nyní zabíjeni, brutálně
vražděni bezbranní nevinní;
jsou utlačováni i lidé jiné
rasy, jiného původu... Stojíme
tváří v tvář neslýchanému
vražednému šílenství národa!“*

**biskup Galen v kázání
ze 3. srpna 1941**

Byl to noblesní a výborný kazatel. Jeho velká postava, lidový jazyk, jasnost a pravdivost jeho slov přesvědčila každého. Jeho kritická kázání o současné situaci byla velmi přesvědčivá. Jeho každoroční postní kázání, která kázal po celém Slezsku, byla známá široko daleko. Rád promlouval k dělníkům v Horním Slezsku, zvláště během mužských poutí na Horu sv. Anny (Annaberg), svatou horu Horních Slezanů.

Jeho kázání, přednášky a exorcismy popularizovaly především myšlenky papeže Pia XI. o laickém apoštolátu, dále jeho dopisy o sociální situaci (15. května 1931), proti fašismu (29. června 1931) a proti nacionálnímu fašismu (19. března 1937). Ne každý měl tolik odvahy jako otec Richard Henkes, aby mluvil k tisícům lidí při církevních slavnostech, například při mužských poutích do Annabergu.

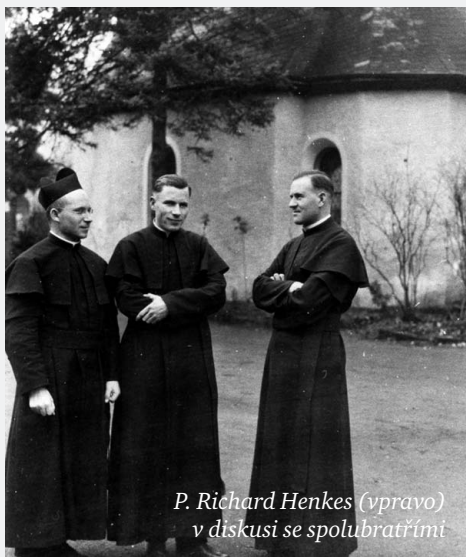
Jeho vzorem byl „lev z Münsteru“, biskup Clemens August, hrabě von Galen, neohrožený odpůrce fašismu. Otec Henkes byl nadšen jeho třemi kázáními „Žádáme spravedlnost“ (Münster, 13. července 1941), „Nejsme kladivo, ale hmoždíř“ (20. července 1941), „Bída nám všem, až budeme staří a nemocní“ (3. srpna 1941). Sám třikrát přečetl pastýřský list z 21. března 1937 „S palčivým znepokojením“, dvakrát v Hindenburgu (Zabrze) a jednou v Ratiboři.

Od dubna 1941 se otec Henkes ujal pastorační činnosti v okrese Hlučín. Nacisté se naučili používat metody „Kulturkampf“, proto nezavírali biskupy, aby z nich neudělali mučedníky, ale zastrašovali obyčejné kněze. Kardinál Bertram využíval každé příležitosti ke kontaktu s nacisty, ale nebyl agresivní, aby věřící nepřipravil o duchovní péči. Po letech lze soudit, že tento postup byl efektivnější. Po ostré kritice fašismu nizozemskými biskupy Hitler nařídil deportaci všech holandských Židů do koncentračních táborů (včetně Edity Steinové, která byla tehdy v Nizozemsku).

Prof. Georg Reitor vzpomíná: „5. dubna 1943 jsme se sešli na jmeniny ve společnosti přátel v jeho bytě, ale otec Richard se na rozdíl od ostatních tvářil vážně. Druhý den se měl hlásit na gestapu. 6. dubna 1943 jsme všichni čekali v kostele na jeho přednášku, ale už se nevrátil. Byl převezzen do věznice v Ratiboři.“

Duchovní cvičení pro dívky v Exercičním domě sv. Josefa v Branicích v roce 1937.

P. Richard Henkes (vpravo)
v diskuzi se spolubratřími

1. července 1943 napsal otec Richard matce dopis: „Až dosud jsem žil radostná tajemství růžence. Pokud jsem kázal Boží slovo z kazatelny nebo vedl konference v sále, byla to radostná kněžská činnost. A nyní, drahá matko, když často před křížem odříkáváš bolestná tajemství růžence, pamatuj, že touto cestou jdu s Vykupitelem a že to knězi nedělá hanbu. Zda budu moci zažít slavná tajemství na zemi nebo v nebi, nechávám na rozhodnutí Dobrého Pána Boha. Mami, moc ti děkuji za tvou lásku. Nikdy na tebe nezapomenou a vždy se budeme setkávat v modlitbě. /.../ Ve jménu Božím a s vřelým pozdravem. Váš vděčný syn Richard

V červenci 1943 byl poslán do koncentračního tábora v Dachau. Duchovně pomáhal svým druhům v neštěstí, roznášel balíčky mezi Poláky, Rusy, Čechy a zločinci. Naučil se česky, ale krajně nacionalistický a protiněmecký postoj českých kněží ztěžoval duchovní pomoc Čechům. Postupem času byl tábor přeplněný a nemoci se množily. 11. února 1945 vyzval děkan tábora kněze, aby dobrovolně pomáhali nemocným.

Dobrovolně se přihlásilo 10 polských a 10 německých kněží, včetně otce Henkes. V táboře v té době řádil tyfus. Otec Henkes zametal dřevěné postele plné vši a podlahy, sbíral oblečení a umýval vyhublá a špinavá těla vězňů. Sám se nakazil tyfem a měsíc před osvobozením koncentračního tábora, 22. února 1945, zemřel. Na žádost palloťinů se podařilo vyjmout tělo otce Henkes z hromady 800 nahých těl a spálit je odděleně. Po osvobození Američany byl popel otce Henkes pohřben na palloťinském hřbitově v Limburgu.

Spolu s ministranty u dveří fary
ve Strahovicích, rok 1942

(zprac. red.)

Zdroj: Ludwig Skrzypiec, Echo Ślonska, 10 12/2002. Na základě knihy „Hoffnung – trotz allem, unterwegs in Schlesien“ (Naděje – navzdory všemu. Na cestě po Slezsku) prof. Georga Reitore.

Zapomenuté poutní místo

Foto: Agnieszka Bolewska-Iwaniuk/podlasie24.pl

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

Pokud se někdy vydáte do oblasti ve východním Polsku, je možné, že navštívíte nejznámější pravoslavné místo na hoře Grabarka a Bělověžský prales, kde žijí zubři. Cesta z Grabarky vede do Bělověže podél běloruských hranic, mimo jiné obcí Milejczyce se starým dřevěným kostelem, který není z hlavní silnice skoro vidět. Právě o tomto kostele vám chceme vyprávět.

MILEJCZYCE

Milejczyce, kdysi městečko, dnes obec, která byla před druhou světovou válkou typickou ukázkou pestrosti náboženské demografie na těchto místech. Dle soupisu z roku 1921 žilo v obci 1180 osob, z toho bylo jenom 32 katolíků, pravoslavných 500 a 648 židů. 499 osob deklarovalo národnost polskou, 241 běloruskou a 440 židovskou. Dodnes je tady nejen katolický kostel, ale také pravoslavná cerkev a budova synagogy.

OBRAZ

To, co nás nejvíce zajímalo, byl obraz Srdce Páně, o kterém jsme slyšeli a bylo nám doporučeno se na něj do Milejczyce podívat. O kostele a nově obnovené účtě k Srdci Páně na tomto místě nám ochotně povyprávěl zdejší farář, otec Jaroslav Rosłon, který v Milejczycích působí už šestým rokem.

„Katolický kostel je z roku 1658,“ začal své vyprávění otec Jaroslav, „a v kostele jsou tři barokní oltáře, které vznikly kolem roku 1744, ale původně v tomto kostele nebyly. Ani obrazy, které jsou v bočních oltářích,

*První pěší pout'
z Siemiatycz do Milejczyc*

v nich původně nebyly. Nasvědčuje tomu to, že obraz Panny Marie má v dolní části bílý pruh, protože byl moc krátký pro levý boční oltář, a obraz Srdce Páně byl naopak moc velký pro pravý boční oltář, proto byla dolní část obrazu odříznuta. Kvůli tomu jsme přišli o přesnou informaci, kdo a ve kterém roce obraz namaloval, protože tyto signatury byly v pravém dolním rohu obrazu.“

Krátce po svém příchodu otec Jaroslav inicioval restaurátorské práce, které proběhly v roce 2019. Na základě poznatků získaných během renovace obrazu se odhaduje, že jde o nejstarší obraz v Polsku a na světě spojený s úctou k Srdci Páně. „Obraz je datován na konec 17. století a Markéta Marie Alacoque, která měla zjevení Srdce Páně, zemřela v roce 1690,“ informuje otec Jaroslav. Co pomohlo určit stáří obrazu, je dle restaurátora jedna z použitých barev na obraze (cinobr), která byla používána v této podobě do konce 17. století a potom už ne, kvůli tomu, že byla moc drahá. Dalším neobvyklým prvkem je propojení motivu

dobrého Pastýře, který nese beránka, s obrazem Srdce Páně. Toto Ježíšovo Srdce není – jak jsme si možná zvykli z mnoha lidových obrazů – namalováno na šatu na hrudi Pána Ježíše, ale přímo na těle, na obnažené hrudi. Otec Jaroslav upozornil, že to silně souzní se zjevením Markétě Marii Alacoque. „Ježíš neřekl Markétě Marii Alacoque, aby ho namalovala celého, řekl jí: Namaluj moje Srdce.“

Po renovaci se stalo něco, co vrhlo další světlo na dějiny obrazu. V sobotu 30. listopadu 2019 se do kostela vrátil obnovený obraz a hned další den, 1. prosince, na biskupství v Drohiczynu, pod které spadají Milejczyce, archivář prohlížel diecézní archiv a našel zápis týkající se obrazu z Milejczyc. Bylo tam uvedeno, že než se Polsko dostalo pod nadvládu Ruska, byl tento obraz v okolí znám jako zázračný a Milejczyce byly významným poutním místem. Přicházeli sem nejen katolíci, ale také pravoslavní, kterým byl roku 1866 kostel předán a na více než 60 let byl změněn na cerkev.

Pravoslavní kněží měli ale s obrazem problém, protože úcta k Srdci Páně je katolická úcta. A bylo to jen pár let poté, co papež Klement XIII. v roce 1856 vyhlásil úctu k Srdci Páně pro katolickou církev. Navíc pravoslavné ikony neukazují Srdce Ježíše. Proto pravoslavní duchovní zkoušeli obraz z kostela odstranit. To se ale zase nelíbilo pravoslavným věřícím, kteří si pamatovali, že k obrazu odedávna putovali nejen katolíci, ale také pravoslavní. Nastal problém. Právě tehdy, dle zápisu z archivu, jeden z katolíků, který byl odsouzen carem k deportaci na Sibiř, přišel k pravoslavným kněžím s nabídkou, že pomůže tento problém vyřešit, pokud oni se za něj přimluví, aby nebyl deportován. Tento člověk udělal něco jako dřevěný štít, který chtěl na obraz přiložit tak, aby přikryl Ježíšovo Srdce. Ve chvíli, kdy to udělal, ztratil zrak. Ostatní dostali strach a obraz zůstal na místě. Jestli bylo Ježíšovo Srdce zakryté deskou, těžko říct, ale když v roce 1919 místní pravoslavní předali zdejší kostel zpátky katolíkům, deska se našla na půdě kostela, což by mohlo znamenat, že Srdce Pána Ježíše nebylo zakryté a před obrazem se modlili také pravoslavní. I kdyby tomu tak bylo, změna kostela na cerkev bohužel zapříčinila, že poutní místo bylo za těch 60 let zapomenuto.

Člověk, který udělal desku, kterou se pokusil přikrýt Ježíšovo Srdce, nejen ztratil zrak, ale byl po nějaké době z Milejczyc doslova vyhnán, protože lidé tvrdili, že kdokoli se s ním setkal, byl postižen různými neštěstími. Poté, co odjel z Milejczyc, jezdil po okolí, až přijel do obce Vysoké (dnes na území Běloruska). Tam se obrátil a místnímu faráři o všem řekl. Farář z toho učinil zápis. Právě tento zápis se našel v diecézním archivu.

Poutníci

MILOSTI, O KTERÝCH SVĚDČÍ LIDÉ

„Když jsem se dozvěděl o zápisu z archivu a obraz byl už zpátky po renovaci v kostele, začali jsme se u obrazu Srdce Páně modlit,“ vypráví otec Jaroslav. „Modlíme se dodnes. Během dvou let přijelo do Milejczyc kolem 30 tisíc poutníků. Ve srovnání se známými poutními místy to možná není moc, je to však dost, když si uvědomíme, že toto místo nemá žádnou zvláštní propagaci, ale že lidé, kteří sem přichází, se o tomto místě dozvěděli od někoho ve svém okolí, takže lidé si informaci předávají mezi sebou. I z toho důvodu je to pro mě místo silného svědectví. Pokračujeme v modlitbě a po každé mši svaté se také modlíme Korunku k Srdci Páně sv. otce Pia. Představte si, že za tu dobu, co se modlíme – budou to už čtyři roky – lidé hlásí přes osmdesát zázraků. Někdy tři, čtyři za týden.“ Otec Jaroslav je přesvědčen, že na tomto místě Pán Bůh hojně uděluje milosti, a uzdravení nebo vyslyšení, o kterých lidé svědčí, jsou toho jasným důkazem.

P. Jaroslav Roston

„Začnu od konce, od toho, co se stalo v září 2023,“ pokračuje otec Jaroslav. „Jedna paní čekala dítě a měla rodit koncem září, začátkem října. Začátkem září si ale budoucí maminka všimla, že s dítětem není něco v pořádku. Šla za lékařem a ten po vyšetření konstatoval smrt dítěte. Paní to nechtěla přijmout, prosila lékaře, zda by mohli opakovat vyšetření, ale lékař trval na tom, že dítě nejvíe známky života. Řekl, že celou věc bude ještě konzultovat s kolegy, ale ať se paní připraví, že bude muset podstoupit odpovídající zákrok. A tak není divné, že se mladá maminka zhroutila. Když se však vrátila domů a řekla o tom rodině, známá její maminky přinesla její mamince obrázek Srdce Páně z Milejczyc a řekla jí, ať se za svou dceru modlí. Po dvou, třech dnech modlitby dítě projevilo známky života a začalo žít. Lékař provedl znovu vyšetření a potvrdil, že dítě žije. Paní slíbila, že až se dítě narodí, napíše o tom svědectví.“

Otec Jaroslav pokračuje: „Další svědectví máme z města Lublin. Žena, něco přes 30 let, měla na mozku nádor, který praskl. Lékaři říkali, že paní nemá šanci a s rodinou řešili možnost použití orgánů. Někdo z příbuzných však před nějakým časem objednal za tu paní v Milejczycích mši svatou a tato mše svatá byla sloužena právě v tu dobu, kdy ten nádor praskl. Rodina podepsala souhlas

s využitím orgánů, ale paní se vrátila k životu. Dnes prochází rehabilitací, normálně mluví, na vše si pamatuje a doktoři tomu nerozumí. Kněz z nemocnice v Lublinu, ve které se to stalo, přijel do Milejczyc odsloužit děkovnou mši svatou a vyprávěl, že lékaři za svou praxi takový případ nikdy neměli.“

Další svědectví, o kterém otec vyprávěl, pochází z města Białystok. „Třífletý chlapec Josef. Rok a půl bojoval s nádorem. Měl nádor u krku, který se nacházel u kosti a prorostl mezi svaly. Na takovém místě nechtěl nikdo provést operaci. Alternativní způsoby léčby neuspěly. Rodiče sem začali jezdit a modlit se. Jezdili rok a půl, nepravdělně, ale natolik, nakolik to pro ně bylo možné. Zajímavé je, že už na začátku, kdy se tady začali modlit, se chlapcův stav zlepšil. Nádor nezmizel, ale i bez léčby se chlapec cítil dobře. Po nějaké době se konečně našla paní profesorka, lékařka, která řekla, že se ujme operace. Potom paní doktorka vyprávěla, že po operaci ještě více začala věřit v Boha, protože nikdy se jí nestalo při operaci to, co se stalo při operaci tohoto chlapce. Vypadalo to, jako kdyby se svaly otevřely, nádor vyskočil a svaly se zase zavřely. Lékařka byla tak silně překvapená, že po operaci začala nádor vyšetřovat. A ukázalo se, že to, co dřív bylo nádorem, což potvrdily biopsie, nyní už nádor nebyl. Chlapec žije a je zdravý.“

„A ještě jedno svědectví. Katolický kněz ze Spojených států, kterému bylo 54 let, byl těžce nemocný, pobýval v hospici a hrozně trpěl. Byla tam zdravotní sestra z Polska, z města Kalisz. Sestra se rozhodla a napsala na jedno polské katolické fórum s prosbou, ať se lidé modlí za dobrou smrt pro tohoto kněze. Byl tam jeden pán, který pochází z nedalekého města Siemiatycze. Tento pán naskenoval obrázek z Milejczyc, poslal ho té zdravotní sestře a povzbudil ji, ať se za

nemocného kněze modlí. Po třech dnech modlitby byl tento kněz uzdraven, opustil hospic, normálně slouží jako kněz a chystá se sem přijet a poděkovat za své uzdravení.“

Otec Jaroslav poznamenal, že do této chvíle už deset párů pro sebe vyprosilo dar dítěte. O jednom případě nám otec ještě povyprávěl: „Přijeli za mnou známí se svým synem a s dívkou. Já jsem si myslel, že je to dívka tohoto chlapce, kterého jsem už asi patnáct let neviděl. Tak jsem ho podle toho oslovil, ale on řekl, že to není jeho dívka, ale manželka. A tak jsem se zeptal, jak dlouho už jsou manželé. On odpověděl, že sedm let. A tak jsem se zeptal, kde jsou jejich děti. A oni se jen smutně dívali do země a řekli, že děti mít nemohou. A jak jsem měl pocit, že jsem se možná necitlivě zeptal, tak jsem po této jejich odpovědi vyhrkl: Tak já vám děti zařídím. Začali se smát a já jsem byl rád, že se atmosféra odlehčila. U nás v kostele máme takovou tradici, že lidé napíší na papírek své úmysly a my se na tyto úmysly modlíme.“ Otec šel ke klekátku, které bylo před obrazem, a přinesl hromádku popsaných kartiček. „Toto je jenom z prvního pátku,“ poznamenal a pokračoval. „A tak jsem jednu kartičku vzal a napsal jsem prosbu o dar dětí pro Přemka a Martu. Modlil jsem se každý den po celý měsíc. Po měsíci obvykle kartičky proberu, ty starší dávám stranou, protože přichází stále nové prosby. Když jsem ale chtěl kartičku s prosbou o děti pro Přemka a Martu odložit, cítil jsem v srdci hlas: Neodkládej tu kartičku, modli se dál. Minul druhý měsíc a třetí měsíc a já jsem stále slyšel: Modli se

dál. Přiznám se, že už jsem si říkal, jak dlouho se budu ještě modlit, ale pokračoval jsem. Minuly tři měsíce a týden, když do zákristie přišla maminka Přemka, celá v slzách, a říká: Otče, čekají dítě! Dnes už je to dítě na světě, holčička, jmenuje se Olivie. Ale řeknu vám k tomu ještě takový vtipný dovětek. Tato holčička je vnučkou našeho pana starosty, který se začal angažovat u kostela, a díky tomu oprava kostela zdárně pokračuje.“

Otec Jaroslav vyprávěl ještě několik dalších svědectví lidí, kteří přijeli do kostela v Milejczycích a byli vyslyšeni. Svědectví těchto osob je důkazem toho, že Bůh na tomto místě prosby nejenom vyslyší, ale že Boží odpověď přichází velmi rychle.

Na závěr nám otec Jaroslav řekl, že se v Milejczycích dodržuje stará tradice „líbání obrazu“. Není to ale obyčejné políbení. Spočívá v tom, že se obraz nebo obrázky přiloží k originálnímu obrazu v kostele. A tak jsme na závěr takové „políbené“ obrázky obdrželi i my.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

*Foto: Agnieszka Bolewska-Iwaniuk/
podlasie24.pl*

Pokud byste chtěli poslat své prosby do Milejczyc, můžete nám zavolat na tel. č.: 566 502 850, 774 521 531 a své úmysly nadiktovat po telefonu nebo nám je napsat a poslat emailem na objednavky@apostol.cz Vaše prosby předáme otci Jaroslavovi.

■ **19.–27.8. 2024 / Vranov u Brna**

- naslouchání Božímu slovu
- hluboké mlčení • individuální doprovázení

Přihlášky a informace: www.lectiodivina.cz, lectiodivinacz@gmail.com

KNIHA MILOSRDENSTVÍ /15 LET

KRUH VZÁJEMNÉ MODLITBY ZA BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Drazí členové „Knihy milosrdenství“ a ctitelé Božího milosrdenství,
v březnu 2024 uběhne 15 let od vzniku „Knihy milosrdenství“, kruhu vzájemné modlitby. Díky Bohu a všem členům „KM“ za patnáct let společné modlitby za sebe navzájem a za církve v ČR.

Každý pátek sloužíme ve Slavkovicích v 16.00 hod. mši svatou za všechny členy zapsané do „KM“ a na jejich úmysly. Až budeme slavit v březnu výročí „KM“, bude už za členy „KM“ odslouženo přes 5400 mší svatých. Navíc každý rok na svátek Božího milosrdenství sloužíme mši svatou za všechny zemřelé členy „KM“.

Všem členům „KM“ přejeme hojnost Božích milostí a darů Ducha Svatého. Ať Boží milosrdenství, které vyprošujete pro ostatní, obklopí vás a váš život a na přímělu sv. Faustyny vás naplní důvěrou, radostí a požehnáním.

-red-

Fotografie
členů „KM“
(pokračování)

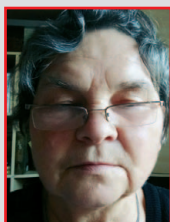
Věra

Petra

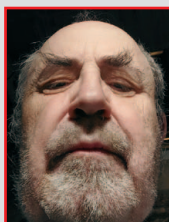
Leona

Marie

Kristina

Karel

Jana

Hedvika

Eva

Jana

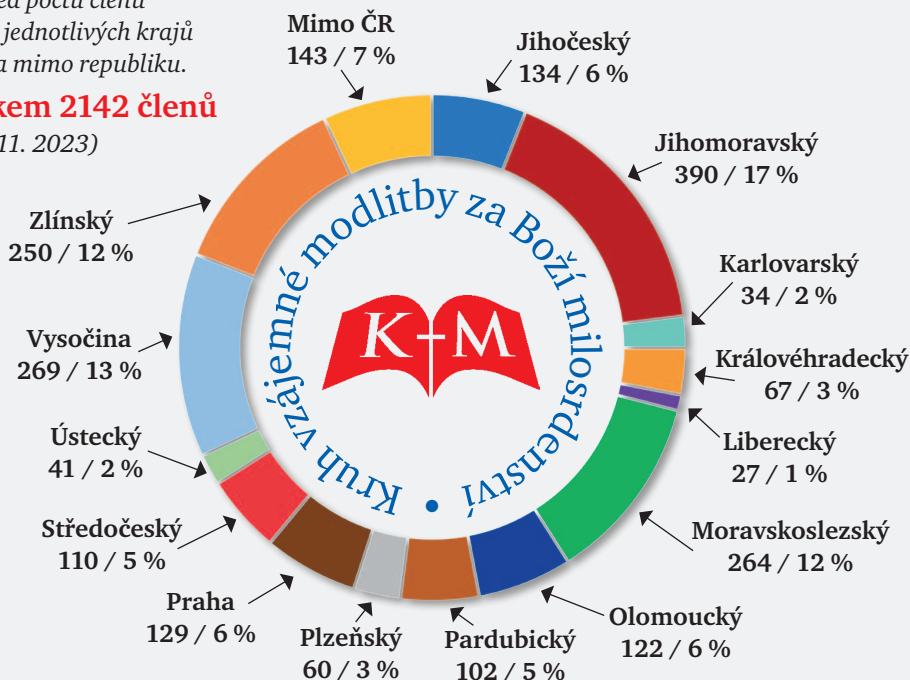

Alan

Přehled počtů členů
podle jednotlivých krajů
v ČR a mimo republiku.

Celkem 2142 členů

(k 1. 11. 2023)

Vzkazy členů Knihy milosrdenství

- Boží láska je zadarmo. Nestačí o BM jen uvažovat, ale je třeba ho přijmout. Nestačí jen přijímat Boží dary, ale nechat se proměnit podle jeho milosrdného srdce, stávat se milosrdným tak, jak je milosrdný On. Z toho pak vyprýští konkrétní činy, dobrota, odpuštění, snášenlivost, důvěra. Musíme více důvěřovat Pánu než sobě. (František, akolyta)
- Nepřestávejte hledat milost od Pána, kterou není vždy jednoduché vnímat. Člověk pracuje na sobě celý život, otevřít se je nutno. (J., letuška)
- Je to hledání, které má smysl. (Přemysl, vězeň)
- Hleďte neustále, protože jen Bůh může zhojit všechny rány, odpustit všechna provinění a pomoci v těžkých zkouškách života. Sama jsem to zakusila, když mi onemocněl a zemřel manžel. Pociť, že se vždy mohu o Boha opřít, je úžasný. (Ladislava, důchodkyně)
- Nebojte se přiblížit k milosrdnému Otci – Bůh je láska, miluje vás víc než vy sami sebe a víc, než si dokážete představit. Nebojte se vrhnout do jeho milující náruče – vždyť on na to čeká. (Jana, pastorační asistentka)

www.knihamilosrdenstvi.cz / tel.: 566 502 850, 774 521 531

(na těchto číslech lze také požádat o přihlášku do KM).

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, tel.: 224 818 757

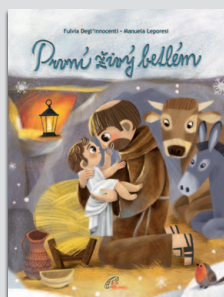
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

■ **Teresa Gutiérrez de Cabiedes**
Nespoutaný biskup
 Román o životě
 vietnamského kardinála
 Van Thuana (1928–2002)

František X. Nguyen Van Thuan byl vězněný komunistickým režimem třináct

let, z toho devět let v naprosté izolaci. Právě v poutech objevil svobodu v Kristu, kterou předtím neznal. V jeho přítomnosti se obraceli nejen spoluvězni, ale i samotní vyšetřovatelé a dozorcí.

Strhující román španělské autorky vychází z jeho vlastního vyprávění a ze svědectví mnoha současníků, kteří vypovídali pro proces jeho blahořečení. • brož., 416 s., 399 Kč

■ **Fulvia Degl'Innocenti – Manuela Leporesi**
První živý betlém

Ilustrovaná publikace pro děti od 5 let vypráví příběh o tom, jak sv. František z Asissi postavil přesně před 800 lety (1223) úpl-

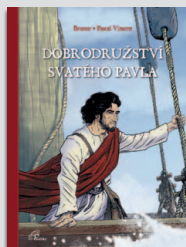
ně první betlém na světě a jak se tato událost stala součástí oslav vánočních svátků.

• váz., 24 s., 279 Kč

■ **Augustin a Viola Svobodovi**
9 dní za „nové víno“ v manželství

Novéna vychází z textu manželského slibu, ale i z bohatých životních zkušeností manželů, významných českých lékařů a členů Komunity Emmanuel, kteří žijí v manželství již 59 let. • brož., 72 s., 99 Kč

■ **Brunor – Pascal Vincent**
Dobrodružství svatého Pavla

Svatý Pavel je jednou z nejvýznamnějších postav křesťanství. Žil v době prvních apoštolů a jako pravověrný Žid tvrdě pronásledoval křesťany, dokud se mu cestou do Damašku nezjevil sám Ježíš. Pavel se obrátil a stal se jeho horlivým učedníkem a misionářem, proto mu dnes říkáme „apoštol národů“. Komiks o jeho dobrodružném životě je určen čtenářům staršího školního věku.

• váz., 48 s., 289 Kč

■ **Žalmy v překladu Václava Renče:**
k modlitbě, k rozjímání i ke studiu

Dárková publikace *Žalmů v překladu Václava Renče* vychází u příležitosti 30. výročí působení Dcer sv. Pavla v České republice. Po odborném úvodu následuje všech 150 žalmů, opatřených krátkým úvodem a závěrečnou modlitbou. • váz., 440 s., 399 Kč

■ **Hallie Lord**
Neboj se... to se snadno řekne!

Vtipné, ale i hluboké svědectví autorky o tom, jak se učila zápasit s vlastním strachem a nedůvěrou, že se Pán doopravdy stará. Její příhody a zkušenosti z každodenního života oslovují především ženy žijící v rodinách, ačkoli poselství, které z nich čerpá, má univerzální platnost.

• brož., 192 s., 269 Kč

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy**

Číslo účtu: **35-6219210237/0100**

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz

„APOŠTOL“ JE ZÁVISLÝ
NA VAŠICH DARECH.
DĚKUJEME.

PALLOTINI

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Heslem sv. Vincence Pallottiho a pallotiniů jsou slova sv. Pavla:

**„Láska Kristova
nás žene.“**

Pokud bys chtěl společně s námi sloužit Pánu a lidem jako kněz nebo bratr pallotin, kontaktuj nás!

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32
tel. 733 741 850, 733 741 860
e-mail: mojepovolani@pallotini.cz

BOHOSLUŽBY

Poutní kostel Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Mše svatá:

- pátek 16.00
- sobota 17.00
- neděle 10.30, 17.00
- v rámci Nikodémovy noci 20.00

Svátoost smíření:

- každou sobotu a neděli od 14.00 do 17.00
- každou první a třetí sobotu v měsíci od 10.00 do 17.00 (Dny smíření)
- během Nikodémových nocí (od cca 20.30 do 23.00)

Adorace:

- první pátek 15.00–16.00
- ostatní pátky od cca 15.30 do 16.00
- během Nikodémovy noci od cca 20.30 do 23.00

Společná páteční modlitba

Korunky k BM (15.00):

- v kostele ve Slavkovicích
- nebo prostřednictvím Radia Proglas (kromě prvních pátků)

Křížová cesta (Via Crucis):

- mimo dobu postní – první pátek: 15.00–16.00
- v době postní – pátek, neděle: 15.00

Cesta Světla (Via Lucis):

- v době velikonoční – neděle: 16.00

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Pouť ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Mariánské první soboty v měsíci:

- 16.30 sv. růženec, 17.00 mše svatá, po mši sv. adorace s 15 min. meditací

Poutě o třetí sobotě v měsíci:

- 16.00 duchovní program
- 16.50 zamyšlení • 17.00 mše svatá

Každoroční týdenní pěší pout k Božímu milosrdenství:

- Obvykle poslední týden července (přesný termín na www.pout.cz)

Nikodémova noc:

- Obvykle čtvrtý čtvrtek měsíce (20.00 mše svatá, adorace do 23.00)

OBRAZ SRDCE PÁNĚ • MILEJCZYCE